

SUDEN KOSKETTAMA

kirjoittanut

Mika Oja

Tytön oli päästävä pakoon. Hän juoksi niin nopeasti kuin heikot jalkansa sallivat kalpeassa kuunvalossa kylpevässä karussa maisemassa, jota koristivat vain kuolleet puut ja piikkipensaat, jotka tarttuivat aika ajoin hänen hameensa helmaan repien siitä palasia. Hame oli joskus ollut siisti ja valkoinen, mutta nyt se oli likaantunut harmaaksi ja repeytynyt risaiseksi. Tyttökin oli ollut kaunis, mutta pelko oli nyt hiipinyt hänen kasvoilleen ja kuolleet oksat olivat pisseet hänen ihonsa lukemattomille naarmuille. Tyttö ei katsonut taakseen; hänen ei tarvinnut katsoa, sillä hän kuuli jatkuvasti susien hengityksen niiden juoksuaskeleiden tahdissa. Mielessään sen sijaan hän näki sudet jatkuvasti. Niiden turkit olivat synkkiä, lähestulkoon mustia, ja niiden punahehkuisten silmien alapuolella näkyi rivi paljastettuja hampaita, jotka tavoittelivat tyttöä taukoamatta. Tyttö muisti kuinka hampaat olivat raadelleet hänen vanhempansa, eikä hän halunnut samaa kohtaloa.

Vielä savuava tupakan tumpi lensi yöilman halki kadulle johon se jäi kytemään. Heittäjä oli yksinkertaiseen, mutta siistiin tummansiniseen pukuun pukeutunut poika. Hän riuhtaisi edessään olevan oven auki ja astui pois viileästä ulkoilmasta. Sisällä oli hiljaista eikä poika nähnyt ketään, jota ei olisi odottanut näkevänsä. Tiskin ääressä istui kaksi hänen työtoveriaan, joista molemmat olivat paljon poikaa vanhempia. Näiden lisäksi paikalla oli vain baarinpitäjä, joka istui tiskin toisella puolen katsoen toisella silmällä television jalkapallo-ottelua. Poika kaiveli rintataskustaan setelin astellessaan tyhjän salin poikki.

”Se tavallinen”, poika tokaisi hieman väsyneesti ja istuutui jakkaralle jättäen muutaman tyhjän itsensä ja työtoveriansa väliin. ”Ja pidä loput, kuten aina ennenkin”, hän jatkoi baarimikon kaataessa viskiä hyllystä poimittuun lasiin.

”Kuka tällä kertaa, susipoika?”, lähempänä istuva työtoveri kysyi hieman ivalliseen sävyyn. Poikaa oli aina kutsuttu susipojaksi, sillä hänen kasvoissaan oli sudenhampaiden jäljet ja nimitys sopi hänen saalistajaluonteeseensa.

”Turpa kiinni Mack”, poika tiuskaisi takaisin tympääntyneesti ja loi toveriinsa katseen, jonka pistävyys ilmaisi hyvin selkeästi, ettei tämä ollut leikkiä. Mackiksi kutsuttu vetäytyi säpsähtäen taaksepäin, sillä pojan reaktio ei selvästikään ollut odotettu. Poikaa puolestaan ei kiinnostanut, vaan hän siemaisi eteensä laitetun viskin nopeasti alas ja kaivoi sitten rintataskustaan savukkeen.

”Taisit tappaa sen kuuluisan yhden liikaa, vai?”, toinen mies yritti tiedustella. Poika katsoi uudestaan kaksikon suuntaan, kohautti olkapäitään ja laittoi savukkeen suupieleensä kaivaakseen sytyttimen taskusta. Parilla kokeneella kädenliikkeellä hän sytytti savukkeen ja sulki hopealla koristetun sytyttimensä sujauttaakseen sen takaisin taskuunsa.

”Kuinkas vanha taas olitkaan? Seitsemäntoista?”, Mack jatkoi kyselyä, mutta vetäytyi hyvin nopeasti huomattessaan pojan luoman vihaisen tuijotuksen. ”Okei, okei, kyllä me ymmärretään. Älä nyt suutu”, hän jatkoi ja nosti sitten kätensä viittoakseen baarimikkoa luokseen.

Poika kuitenkin ehti ensin ja tarttui baarinpitäjää hihasta. ”Toinen”, hän sanoi ja kaivoi uuden setelin taskustaan. Kaikki tuijottivat poikaa hetken. Hän ei ollut koskaan tilannut toista. Kertaakaan uransa aikana kylmäpäisenä tunnettu poika ei ollut tilannut toista. Baarimikko ei uskaltanut viivytellä lyhyttä katsetta pidempään vaan kaatoi ripeästi pojalle toisen lasillisen.

Tytön hengitys alkoi pettää. Jalat eivät kantaneet enää kunnolla. Kuolemanpelkokaan ei enää jaksanut ajaa loppuun kulutettua ruumista eteenpäin ja hän alkoi jälleen tuntea naarmut ja viillot ihossaan. Susien hengitys kuului yhä hänen jäljessään, mutta mitään ei ollut enää tehtävissä. Tyttö pysähtyi suurehkon kiven viereen, nojasi siihen hetken puuskuttaen ja haukkoen ilmaa

epätoivoisesti kohdatakseen kivuliaan loppunsa susien hampaissa. Susien tavoittaessa kiven hän käpertyi sen viereen odottamaan eivätkä hänen voimansa riittäneet enää pelkäämiseenkään.

Poika kulki pitkin hämärää katua, jonka lyhdyistä suurin osa oli kivitetty rikki paikallisen nuorison toimesta. Seutu oli vaarallista, mutta lyhin reitti kotiin kulki tätä kautta eikä poikaa kukaan uskaltanut häiritä. Nuoruudestaan huolimatta hänellä oli seutuakin vaarallisempi maine ja jokainen joka tiesi hänen tuntomerkinsä ymmärsi olla hiljaa ja häiritsemättä. Tänään hän oli entistäkin vaarallisempi. Hän oli vihainen itselleen, koska oli antanut heikkoutensa näkyä tovereiden silmissä. Hän mietti asiaa uudestaan.

”Yksikään peto ei ole pelkkä saalistaja”, Mack oli sanonut hänelle vuosia sitten. Silloin poika oli ohittanut lauseen olankohautuksella ja naurahduksella, mutta nyt se alkoi painaa hänen mieltään.

Pojan mietteet kuitenkin keskeytyivät, sillä erään ehjän katulampun alla seisoivat pieni joukko miehiä rähjäisesti pukeutuneena. Poika ajatteli yleensä näitä lähinnä sääliävinä rikollista elämää leikkivinä kakaroina, mutta tänä iltana häntä häiritsi suunnattomasta, että he seisoivat hänen tiellään. Poika käveli lähemmäs sujauttaen samalla kätensä takkinsa sisään sulkeakseen sormensa aseensa kädensijan ympärille. Aseen metallinen kosketus kämmenen pohjassa oli aina ollut hänelle mieluisa, mutta tällä kertaa se lähetti kylmiä väreitä pitkin hänen selkärankaansa.

Miehiä oli kolme ja kun poika pääsi lähemmäs, hän huomasi maassa makaavan nuoren tytön, joka näytti räsyiseltä ja pelokkaalta. Lyhyen hetken hän oli luullut tyttöä kuolleeksi ennen kuin tämän raskas hengitys oli paljastanut kehossa olevan vielä eloa jäljellä. Tyttö ei kiinnostanut poikaa, eikä myöskään se synti mitä miehet olivat ilmeisesti aikeissa tehdä tälle. Häntä ärsytti, koska ei kuullut omia ajatuksiaan miesten naureskelulta. Hän oli vihainen, koska nämä seisoivat hänen tiellään sekä valossa pilaamassa näkymiä.

”Hoi!”, hän huudahti tympeään sävyyn kiinnittääkseen miesten huomion. Hetken aikaa miehet näyttivät siltä, että he vain nauraisivat itseään päätä lyhyemmälle pojalle, mutta ilmeet muuttuivat kahdella heistä nopeasti luodin tehdessä kolmannelle uuden silmän symmetrisen tarkasti

keskelle otsaa. Lyhdyn valokeilaan ilmestyi lukuisia punaisia roiskeita ennen kuin mies kaatui siihen voimakkaan rymähdyksen saattelemana.

”Te seisotte tielläni. Puheenne takia en kuule ajatuksiani. Häipykää. Nyt.”, poika totesi tyyliä tuijottaen murhaavasti kahta miestä jotka eivät olleet vielä aivan tajunneet tilannetta.

Tyttö kuuli yläpuoleltaan suden murinaa, mutta se katkesi leikkaavaan ääneen ja hänen päälleen tulvahti jotain lämmintä. Hän nosti katseensa ja muut sudet näyttivät epäröiviltä. Ne olivat pysähtyneet ja katsoivat muristen hänen ylitseen. Tyttö tavoitteli tukea käsillään ja hänen sormensa osuivat tahmeaan ja lämpimään turkkiin. Kun hänen hajuistinsa pääsi tilanteen tasalle, veren haju työntyi pistävästi hänen sieraimiinsa. Pian hän löysi myös tukea käsillään ja saattoi nousta maan tasalta täristen edelleen hallitsemattomasti lähes täysin voimattomana.

Sudet kääntyivät ja juoksivat karkuun jolloin tyttö kohotti katseensa kivelle. Kivellä seisoi nuori poika pidellen kädessään kuun valossa kylmästi hohtavaa miekkaa, jonka terä oli suurilta osin veren peitossa. Poika oli kietoutunut mustaan matkaviittaan ja hänen kasvoissaan näkyi jollain tapaa suden kosketus. Tyttö ei tarkalleen pystynyt ymmärtämään mikä pojan kasvoissa sen hänelle kertoi, mutta jotenkin hän vain tiesi.

Aurinko alkoi nousta taivaanrannassa ja sen säteet paljastivat tytölle kuinka kiven toisella puolen kasvoi kaunista vihreää ruohoa, värikkäitä kukkia sekä voimakkaita lehtipuita. Poika hyppäsi alas kiveltä ja alkoi pyyhkiä miekkansa terää kuolleen suden turkkiin, jolloin tyttö yritti nostaa kättään tätä kohti. Poika ei huomannut häntä, joten tyttö yritti saada keuhkoistaan ääntä.

Miehet olivat juosseet karkuun hyvin nopeasti tajuttuaan tilanteen. Poika kohautti olkapäitään ja laittoi aseensa takaisin takin alle päästään samalla ulos yhden huokauksen adrenaliinin häpyessä verestään. Hän tavoitteli jälleen savuketta taskustaan ja varmoin käsin sijoitti sen suupieleensä, mutta ennen kuin hän ehti kaivaa sytytintä, hän kuuli pienen yskähdyksen tytön suunnasta. Poika katsoi ilmeettömästi kuinka tyttö yritti kohottaa kättänsä häntä kohden. Räsytynyt hylätty tyttö ei ollut mikään harvinainen näky näillä kaduilla eikä poika koskaan kiinnittänyt

moisiin huomiota. Hän kuitenkin tiedosti nyt jotain, minkä oli ennen vain tiennyt kylmänä tosiasiana.

Savuke putosi maahan sytyttämättömänä, kun poika kumartui tytön viereen ja nosti tämän syliinsä. Tyttö oli kevyt nostaa ja näytti hymyilevän aivan lyhyen hetken ennen kuin vaipui tajuttomaksi pojan käsivarsilla. Poika katsoi hetken ympärilleen etsien jotain, joka voisi ottaa tytön huostaansa, mutta ennen kuin hän itsekään tajusi asiaa, hän huomasi kävelevänsä kohti asuntoaan.

”Matkalta löytyy varmasti joku, joka osaa huolehtia sinusta”, hän ajatteli puoliääneen. Kuitenkaan hän ei lähestynyt ketään matkalla vastaan tullutta henkilöä eikä edes vilkaissut sen kadun suuntaan, jonka päässä tiesi pienen ensiapuklinikan sijaitsevan. Sen sijaan hän katsoi tytön kasvoja. Kasvot olivat likaiset ja pelosta kalpeat eivätkä olleet säästyneet elämän ruhjeilta muutenkaan, mutta jokin tytön suljetuissa silmissä ja pienessä suljetussa suussa piti pojan katsetta otteessaan.

Kun poika pääsi asunnolleen hän ei ollut edelleenkään löytänyt ketään jonka huostaan tytön uskoisi. Hän vakuutteli itselleen, että seuraavana päivänä voisi etsiä hienommista kaupunginosista. Pojan asunto ei ollut suuri, eikä siellä ollut juurikaan kalusteita sängyn, pienen yöpöydän ja vaatekaapin lisäksi. Sisälle päästyään hän laski tytön vuoteelle hitaasti, tuntien hetkellistä kaipuuta päästäessään tästä irti. Hän istuutui ikkunan alle mietteliääni ja alkoi vähitellen ymmärtää tuon kaipuun jota oli tuntenut. Sellaisten tunteiden ei pitänyt kuulua hänelle. Hän koetti sulkea silmänsä kerätäkseen keskittymiskykynsä, mutta hän huomasi vain katsovansa tyttöä.

Poika nousi uudestaan jaloilleen ja katsoi sänkyänsä alle etsien jotain. Pian hänen kätensä löysivät ensiapulaukun, jonka Mack oli antanut hänelle pari vuotta sitten. ”Luuletko, että koskaan tarvitsisin tätä?”, hän oli silloin vitsailnut toverilleen leikkisän itsevarmasti. Tähän päivään mennessä poika ei ollut todellakaan laukkuja tarvinnut. Nyt hän kuitenkin ajatuksissaan kiitti Mackia avatessaan laukkuja. Hän poimi laukusta desinfiointiainetta, puhdistusliinoja ja laastareita, nosti ne yöpöydälle ja tarkasteli ruhjeita ja haavoja tytön jaloissa sekä käsissä. Puhdistus riittäisi useimpiin, hän arvioi, ja kasteli ensimmäisen pyyhkeen sopivasti desinfiointiaineella alkaen sitten varovasti pyyhkimään ensimmäistä ruhjetta puhtaaksi. Tyttö ei reagoinut mitenkään vaan jatkoi syvää untansa hengitellen rauhallisesti.

Tyttö heräsi vihreällä niityllä. Aurinko oli korkealla taivaalla ja sai maailman näyttämään elävältä hänen ympärillään. Hänen olonsa oli levännyt eikä jalkoja särkenyt enää. Naarmut olivat poissa hänen ihostaan ja syvemmät jäljet oli sidottu hänen nukkuessaan. Tyttö kosketti kasvojaan sormillaan ja pystyi suorastaan tuntemaan kuinka likaiset ne olivat. Hän koetti juoksuttaa sormiaan läpi hiustensa, mutta takkuja oli aivan liikaa. Lisäksi hiukset tuntuivat kovin likaisilta. Sitten hän havahtui jälleen huomatessaan pojan istuvan lähellä puuhun nojaten. Tämä oli hieman väsyneen näköinen ja piti silmiään suljettuna. Tyttö kömpi ulos peitteensä alta, jonka tunnisti varsin nopeasti pojan matkaviitaksi. Hän nousi ylös ja asetti viitan lempeästi pojalle peitteeksi, vaikka ilma ei huomattavan kylmä ollutkaan. Jostain hänen korviinsa kantautui puron kevyt virtaus ja hän päätti lähteä kulkemaan äänen suuntaan jättäen pojan nukkumaan rauhallista untaan.

Poika havahtui hereille kuullessaan tytön pienten jalkojen laskeutuvan lattialle hyvin hiljaisesti. Hän oli jo aikeissa avata silmänsä, kun tunsu peiton laskeutuvan päälleen. Hetken aikaa hän tunsu myös tytön hengityksen kasvoillaan, jonka jälkeen keveät askeleet kertoivat tämän poistuneen kylpyhuoneen suuntaan. Lyhyen hetken kuluttua hän antoi itsensä vaipua takaisin uneen.

Hän heräsi uudestaan kun tyttö palasi kylpyhuoneesta. Tällä kertaa hän avasi silmänsä ja katsoi tyttöä, jonka suorat hiukset ulottuivat nyt puhtaina ja vettä valuvina tämän leuan alle. Tytöllä oli päällään vain pyyhe, mikä soi pojan tuntemaan olonsa hieman vaivautuneeksi. Hän piti katseensa tiukasti tytön kasvoissa ja päätti samalla nousta ylös. Tyttö käveli poikaa kohden ja heidän katseensa kohtasivat useasti kumpaisenkin tutkiessa toisen kasvoja. Lian alta paljastuneet kasvot olivat tavanomaiset nuoren tytön kasvot, mutta kuitenkin aivan uskomattoman suloiset pojan silmissä. Niissä oli kuitenkin myös jotain kovin tuttua, mutta poika ei aivan onnistunut kaivamaan mielensä syövereistä missä olisi voinut nähdä vastaavanlaiset kasvot ja tämä sai hänet varsin miitteliiäksi. Kun he olivat aivan lähekkäin ja tunsivat toisensa hengityksen kasvoillaan, poika pysähtyi.

”Sinun olisi ehkä parasta pukeutua.”, hän aloitti ja tyttökin pysähtyi. ”Minä käyn ulkona asioilla, niin voit pukea rauhassa”, poika jatkoi ja astui pari askelta tytön ohi. Tyttö nyökkäsi ja näytti ymmärtäväiseltä, mutta ei kuitenkaan sanonut mitään. Ennen uutta epävarmuuden tunnetta poika jatkoi päättäväisesti askeliaan kohti asuntonsa ulko-ovea miettien samalla ankarasti missä oli mahdollisesti nähnyt tytön tai jonkun tämän näköisen aiemmin.

Tytön palatessa puroilta poika oli edelleen nojailemassa puuhun, mutta havahtui hereille tytön saapuessa. Poika nousi ylös ja käveli hitaasti alastonta tyttöä kohti ojentaen tälle samalla matkaviittansa peitoksi pitäen katseensa kohteliaasti tämän kasvoissa ja tyttökin tuijotteli arvioiden pojan kasvoja. Kietoessaan viitta ympärilleen hän jäljitti jälleen suden kosketusta pojan kasvoista, mutta eksyi vain jatkuvasti katsomaan tämän siniharmaita silmiä. Tyttö havahtui unelmoivasta tuijottelustaan siihen, kun poika ilmeisesti sanoi jotain ja oli sen jälkeen lähdössä. Tyttö ei ymmärtänyt pojan puhetta, mutta nyökkäsi silti tietäen jotenkin, että poika palaisi kuitenkin takaisin.

Pojan mentyä tyttö levitti vaatteensa kuivumaan nurmikolle ja katseli niitä hetken aikaa. Hameen helma oli aivan repaleinen ja paidan hihatkin monesta kohtaa repeytyneet, eikä tyttö pitänyt näkemästään, mutta muutakaan hänellä ei ollut. Hän istuutui alas viittaan kääriytyneenä ja haroi sormillaan unelmoiden hiuksiansa.

Pojan astuessa ulos kerrostalon pääovesta hän yllätyksekseen huomasi Mackin nojailevan seinään aivan oven vieressä. ”Kujilla liikkuu huhuja, että listit jonkun surkimuksen”, Mack totesi vihjaavaan sävyyn.

”He olivat tielläni ja olin pahalla tuulella”, poika vastasi varsin rauhallisesti. ”Kaduilla kuolee päivittäin ihmisiä vähemmästäkin, miksi minun pitäisi välittää?”

”Kuulin myös, että kannoit tytön kotiisi. Toivottavasti tyttö oli sen arvoinen. Kun juttu kantautuu pomon korviin niin asialla alkaa olla väliä, tajuatko?”, Mack sanoi tiukentaen äänensävyään.

Poika hengitti syvään. ”Ymmärrän kyllä.”

”Ja mihin hittoon luulet nyt meneväsi?”, Mack kysyi painostavasti tarttuen pojan hihaan, kun tämä yritti jatkaa matkaansa.

”Hakemaan ruokaa.”

”Et siis ole tulossa töihin?”

”En. En ole tulossa. Kerro pomolle, että säästää vaarallisimmat kohteet huomiseksi.”

Mack nyökkäsi ja päästi irti pojan hihasta. ”Soitahan ennen kuin teet mitään typerää”, hän sanoi siirtyen takaisin normaalimpaan äänensävyyn.

Poika kohautti olkapäitään. ”Ei mitään typerää. Etsin tytölle huoltajan ja palaan huomenna töihin. En tiedä itsekään miksi vaivaudun, mutta teen sen, kun olen kerran aloittanut.” Tämän sanottuaan hän jatkoi matkaansa jättäen toverinsa nojaillemaan mielteliäänä seinään.

Poika palaili asunnolle reilun tunnin kuluttua ja löysi tytön istumasta sängyltä. Tytön pää kääntyi heti oven suuntaan kun hän kuuli avautumisen, mutta sanaakaan ei sanonut. Nyökkäsi kuitenkin arasti hymyillen. Tyttö oli koettanut pestä vaatteitaan parhaansa mukaan, mutta ne olivat edelleen hieman räsyisen oloiset. Poika katseli hetken tytön kasvoja astuessaan huoneeseen, koettaen jälleen kerran muistaa. Sitten hän laski ruoka-annokset yöpöydälle ja lähti hakemaan ruokailuvälineitä keittiöstä. Kaiken aikaa tyttö oli hiljaa, joten poikakaan ei uskaltanut sanoa mitään. Poika palasi keittiöstä kahden haarukan kanssa ja istuutui oman ruokansa kanssa lattialle ikkunan alle. Tyttö katseli hetken ruokaa ja poikaa epäröiden, mutta rohkaisevan katsekontaktin jälkeen alkoi syödä luottavaisesti ja terveellä ruokahalulla.

Poika keräsi ruokailun jälkeen astiat pois ja kävi viemässä ne keittiön puolelle. Palattuaan hän istui sängyn toiseen päähän kasvot tyttöä kohden ja katseli tätä yhä mielteliäästi. Hän koetti myös kovasti keksiä jotain mitä hänen pitäisi sanoa tai tehdä, mutta mitään ei tullut mieleen yrityksestä huolimatta.

Tyttö seisoi tuulisella niityllä, jossa heinä oli korkeaa ja kukat kukoistivat. Poika seisoi pienen matkan päässä ja tarkkaili tyttöä mielteliään näköisenä. Riittävän lähellä, että kasvopiirteet erottuivat, mutta riittävän kaukana, ettei käsi ulottunut koskettamaan. Tyttö antoi

katseensa kierrellä jälleen pojan kasvoissa eikä hän enää etsinyt merkkejä suden kosketuksesta vaan katsoi pojan kasvoja avoimen lumoutuneesti. Hänelle koko tilanne oli satumaisen kaunis ja tyttö tiesi olevansa rakastumassa, eikä hän vastustanut ajatusta ollenkaan. Tyttö tiesi, ettei osaisi pojan kieltä, joten tilanne oli hieman kiusallinen. Hän ei edes tiennyt olisiko osannut muodostaa sanoja, kun ei osannut ottaa askeleitakaan poikaa kohti. Pelkoa? Pojassa ei ollut mitään pelottavaa nyt kun suden kosketuskin oli kadonnut tytön silmissä. Epävarmuutta? Tyttö ei ollut koskaan ollut yhtä varma tunteistaan. Silti hänestä tuntui kuin heidän välissään olisi ollut näkymätön seinä.

Seuraava pitkä hetki sisälsi vain katseita, katsekontakteja ja pieniä hymyjä joita he jakelivat toisilleen avoimesti. Tyttö pystyi lukemaan pojan kasvoilta, että lumoutuneisuus oli molemminpuolista ja hänestä tuntui, että pojalle tilanne oli ehkä vielä vaikeampi. Mielessään hän etsi jatkuvasti aukkoa välissä olevasta seinästä, tai edes pientä halkeamaa jonka avulla sen voisi sortaa alas. Pysäyttäsikö poika hänet, jos hän vain menisi lähemmäs? Lopulta tyttö kyllästyi arkailuun ja saattoi itsensä muutamalla yllättävällä askeleella pojan kaulaan kiinni ja suuteli tätä lempeästi suulle kun poika oli sanomassa jotain. Tyttö ei halunnut tietää mitä sanottavaa pojalla oli, sillä hän ei olisi kuitenkaan ymmärtänyt. Ympärillä tuuli pyöritti kukkien terälehtiä parin ympärillä kun poika hieman epävarmasti sulki tytön syliinsä ja otti tämän suudelman vastaan pehmeän varovasti. Tyttö tunsu pojan epävarmuuden ja osoitti oman päättäväisyytensä painautumalla tiukemmin poikaa vasten ja suudellen tätä hieman kiihkeämmin.

Poika oli varsin yllättynyt tytön heittäytyessä hänen syliinsä sängyn toisesta päästä eikä hänelle jäänyt juurikaan aikaa miettiä vaihtoehtoja kun tyttö painoi pehmeät huulensa hänen omiaan vasten. Lyhyen epäröinnin jälkeen hän hyväksyi tilanteen ja kiersi kätensä tytön hennon vartalon ympäri. Tytön painautuessa tiukemmin hänen syliinsä ja suudellessa häntä yhä kiihkeämmin, pojan mietteet kaikkosivat hänen päästään yksi kerrallaan kunnes jäljelle jäi vain ajatus siitä, että hän on rakastumassa tähän tyttöön eikä haluaisi koskaan päästää irti.

Kului varsin pitkä aika heidän ollessa sängyllä toisiinsa kietoutuneina vähän väliä suudellen. Pojan ajatukset alkoivat palata vähitellen ja hänen mielensä synkistyi uudestaan. Eilisen tapahtumat alkoivat jälleen painaa eikä hän enää pystynyt katsomaan tyttöä silmiin. Hän hellitti

otettaan hitaasti ja veti päätään hieman taaksepäin. Tyttö ei sanonut mitään, mutta näytti lukevan pojan kasvoja hyvin, sillä hän katsoi takaisin hieman kysyvästi tai ehkä huolestuneesti.

”Minä, tuota”, poika aloitti sanoja hakien. ”Haluan olla kanssasi, mutta”, taas pieni miettimistauko, jonka aikana hän puki sanoiksi ajatuksiaan. ”Sellainen onnellisuus ei ole minun osani.” Tyttö ei vastannut, mutta näytti ymmärtävän mitä poika oli sanomassa sillä hänen ilmeensä muuttui hieman surulliseksi.

”Olisi pitänyt kertoa heti”, poika jatkoi hieman terävämmin, kuulostaen hieman vihaiselta. Vihan hän osoitti itseään kohti ja toivoi, että tyttökin ymmärsi sen. ”Olen tappaja,” hän aloitti lyhyesti ja odotti jotain reaktiota tytöltä, mutta hänestä tuntui etteivät sanat tavoittaneet vieläkään. ”Tapan ihmisiä työkseni ja teen sen kylmäverisesti, enkä ole kertaakaan pysähtynyt katumaan”, hän jatkoi, vaikkei ollut varma enää ymmärsikö tyttö.

Eilinen oli muuttanut häntä, hän ymmärsi sen viimeistään nyt täysin. Hänen kohteensa oli ollut keski-ikäinen mies, jolla oli ollut nuori tyttö mukanaan. Poika muisti kuinka mies teki kaikkensa suojellakseen tyttöä, mutta poika ei ollut antanut hänelle juurikaan aikaa. Hän muisti kuinka tyttö oli kirkaissut kauhistuneena ja juossut karkuun tajuttuaan tilanteen, mistä poika ei ollut välittänyt. Hän oli tehnyt tehtävänsä, eikä tytöllä ollut sen kanssa mitään tekemistä. Silti hän oli tullut pahalle tuulelle jostain syystä. Mies oli perheellinen, mutta olihan hän tappanut perheellisiä ennenkin, jopa aviopareja koteihinsa. Kuitenkin vasta nyt hän oli tappanut jonkun tämän oman lapsen silmien edessä ja lapsen silmistä heijastunut kauhu oli koskettanut häntä syvemmin kuin hän oli koskaan ajatellut mahdolliseksi. Hän oli herännyt, ja nyt hän tiesi, että hän tahtoi ulos. Ja hän ottaisi tytön mukaansa.

”Meidän täytyy paeta”, hän sanoi tytölle päättäväisesti. Tyttö nyökkäsi ymmärtäväisesti.

Pojan vetäessä itsensä taemmas tyttö oli aluksi hieman peloissaan siitä, että poika aikoi hylätä hänet. Sitten hän katsoi pojan kasvoja ja näki suden kosketuksen niillä voimakkaammin kuin koskaan aiemmin. Jokin painoi tämän pojan mieltä, sen hän ymmärsi. Hän ymmärsi myös, että poika oli tehnyt jotain mitä ei antanut itselleen anteeksi, sillä hän puhui niin

ankaraan sävyyn. Sanoja tyttö ei ymmärtänyt vieläkään, eikä osannut sanoa takaisin mitään. Hän halusi vain pitää kiinni pojasta eikä suostunut luopumaan. Tyttö halusi ymmärtää pojan murheet ja jakaa ne tämän kanssa keventäen taakkaa ja hän halusi osoittaa tämän, mutta käytössä olivat vain ymmärtäväiset katseet eikä hän voinut olla varma tajusiko toinen. Vasta kun pojan äänensävy muuttui päättäväisen toiveikkaaksi, tytön epäilyt kaikkosivat ja nyt hän nyökkäsi voimakkaammin vastauksena.

Poika kääntyi lähteäkseen, jolloin tyttö vielä kerran kaappasi tämän kaulan lyhyeen hyväilyyn ja antoi kevyen suudelman. Lyhyen hetken jälkeen tyttö päästi pojan lähtemään ja katsoi taivaanrantaan, suuntaan jonne tämä alkoi kävellä. Tyttö muisti paikan, sillä sieltä he olivat tulleet. Poika oli menossa jonnekin, jossa maisemat olivat karuja ja synkkiä ja missä mustat pilvet olivat ainaisesti auringon edessä. Susien maassa oli jotain, mitä hän ei voinut jättää.

Hän oli jälleen kadulla ja etsi lähimmän ehjän puhelinkopin ripeästi. Hän kaivoi taskustaan paperin, johon oli kirjoitettu muutama puhelinnumero. Hänen olisi pitänyt muistaa ne, mutta ei ollut pahemmin tarvinnut joten muisti ei ollut niitä omaksunut. Nopeasti poika kaivoi kolikoita lompakostaan ja näppäili numeron jääden sitten kärsimättömästi odottamaan vastausta.

”Mack”, hän aloitti kun kuuli hengityksen toisesta päästä. ”Meidän täytyy tavata.”

”Aiot siis tehdä jotain typerää”, hieman väsynyt miesääni vastasi.

”Ehkä. Sininen Lentokala puolen tunnin päästä”, poika sanoi ja sulki puhelimen. Hän poistui tämän jälkeen puhelinkopista ja lähti astelemaan ripeästi kohti mainittua paikkaa. Baari sijaitsi parinkymmenen minuutin kävelymatkan päässä. Tällä kertaa hän kuitenkin käveli sen hermostuneesti viidessätoista ja astui sisälle. Istuuduttuaan pöytään hän tilasi vain kupin kahvia, ajatteli hetken tupakointia, mutta päätti sitten, että senkin voisi yhtä hyvin lopettaa.

Mack saapui paikalle sovittuun aikaan pitkään korkeakauluksiseen ja hieman rähjäiseen takkiin pukeutuneena. Heti istuuduttuaan mies kaivoi savukkeen taskustaan ja poika puolestaan sytytti sen parilla kokeneella kädenliikkeellä.

”Juot kahvia?”, mies kysyi ihmeissään. Poika nyökkäsi.

”Helvetin pahaa, mutta väsymys alkaa painaa”, hän sanoi, huomattavasti rauhallisempana kuin hetki sitten puhelimessa. ”Olen ollut alalla nyt, mitä, kolme vuotta?”, hän jatkoi tuttavalliseen sävyyn.

”Jotain sellaista”, Mack vastasi. ”Mistä moinen nostalgisuus?”

”Olen väsynyt”, poika aloitti. ”Enkä halua jatkaa enää.”

Mies puhalsi savupilven huokaistessaan raskaasti. ”Arvelinkin asian olevan näin”, hän totesi tuttavallisesti. ”Ajattelitko ilmoittaa pomollesikin asiasta?”

Poika mietti hetken vastausta ja siemaisi loput kahvistaan, irvistäen hieman sen voimakkaalle maulle. ”Tämä kaupunki on liikaa huonoja muistoja Mack, en voi jäädä tänne.”

”Ymmärrän. Ja ajattelit silti, että suunnitelmasi on turvassa jos kerrot sen minulle?”

”En. Pomolla on kuitenkin korvia ja silmiä kaikkialla, joten hän saa tietää”, poika totesi painottaen lauseen loppua. ”Haluan jotain muuta”, hän selitti viimein.

”Edessäsi on helvetinmoinen matka. Kerro.”

”Jos tai kun kuolen, niin lupaa että hankit tytölle huoltajan. Hän tarvitsee jonkun, enkä halua jättää häntä yksin tähän kylmyyteen. Ymmärrätkö?”

Mack sulatteli pyyntöä hetken. ”Mikset vain pyydä pomolta uutta hommaa ja suojaa tytölle? Varmaankin hän antaisi ne.”

”Ajattelin sitä, mutta ei. Jos minulla on oikeus onneen, niin kohtalo, Jumala tai mikä ikinä sen minulle suokoon antamalla minun voittaa tämä juoksukilpailu. Muutoin kohtaan sen, mikä on syntisen osa.”

”Yksinäinen susi loppuun asti siis”, Mack totesi kuivasti naurahtaen. ”Hyvä on sitten, toteutan toiveesi ja toivotan onnea”, hän sanoi ja ojensi kätensä johon poika tarttui.

Kättelyn jälkeen molemmat nousivat ylös. Poika kaivoi sytyttimen taskustaan ja laski sen pöydälle toverinsa eteen. ”Saat tämän, en tarvitse sitä enää.”

”Älä nyt sentään ihan pyhimykseksi ala”, Mack naurahti, mutta otti kuitenkin lahjan vastaan. Tämän jälkeen poika käveli ulos baarista ja astui takaisin kaupungin iltaelämän keskelle. Mack jäi hetkeksi pöytään ja kaivoi puhelimen taskustaan. Numeron näppäilylän jälkeen hän odotti, kunnes sai vastauksen.

”Mack täällä. Olisi tietoa, mutta siihen liittyy vastapalvelus.”

Tyttö odotteli hieman huolissaan poikaa niityllä. Toisaalta hän oli myös toiveikas, sillä pojan palatessa he lähtisivät yhdessä jonnekin kauas pois minne susilla ei ollut pääsyä. Hän istui malttamattomasti ruohikossa ja sormeili ympärillään olevia kukkasia. Koko ajan hänen katseensa oli nauhiintunut suuntaan, jonne poika oli kadonnut eikä hän pitänyt ollenkaan taivaan sävystä sillä rannalla.

Ikuisuudelta tuntuneen odotuksen jälkeen poika palasi takaisin yhtä päättäväisen näköisenä kuin oli poistunutkin. Suden kosketus oli poissa ja työstä tuntui kuin poika olisi viimein saavuttanut rauhan itsensä kanssa. Hän hymyili pojan nähdessään ja riensi tätä vastaan antamaan hellän suudelman. Poika vastasi suudelmaan lyhyesti ja tarttui sitten tytön käteen omallaan kertoen, että lähdön aika oli koittanut.

Pojan lähtiessä viemään tyttöä takaisin kohti synkkiä maita tämä näytti aluksi hieman pelokkaalta, mutta katseenvaihdon jälkeen tyttö ymmärsi, ettei muuta tietä ollut. Hän ei pelännyt susia enää, sillä olihan poika ennenkin voittanut pedot.

He eivät juosseet vielä. Poika talutti tyttöä kaupungin läpi rauhallisin askelin, säästellen heidän kummankin voimia siihen hetkeen kun niitä tarvittaisiin. Hänellä ei ollut pienintäkään harha-ajatusta siitä, että pääsisi huomaamattomasti livahtamaan kaupungista. Hän vain odotti hetkeä, jolloin olisi aika taistella tiensä läpi. Se tulisi, ennemmin tai myöhemmin. Hetken aikaa hän pohti olisiko Mack siellä ja jos olisi, päästäisikö entinen toveri hänet menemään. Poika oli kuitenkin valmis tappamaan kenet tahansa, sillä kukaan joka hänen tielleen sattuisi, ei olisi yhtään vähempää syntinen. Helvetti oli olemassa heitä kaikkia varten.

Poika ei oikeastaan tiennyt minne he menisivät, mutta pois kaupungista riittäisi aluksi. Vaihtoehtoja siihen oli paljon ja poika huomasi johdattavansa tyttöä rautatieasemaa kohti. Juna olisi kohtuullisen turvallinen, mutta sinnekin olisi ensin päästävä.

He olivat kulkeneet jo hetken karun maiseman halki. Täällä oli yö ja kuu loisti taivaalla luoden kalmankalpeaa valoa kaikkialle. Tyttö alkoi tuntea kuinka sudet vähitellen kerääntyivät heidän jäljilleen verenhimoisina. Hänestä tuntui, että poikakin tiesi tämän. Matkaa oli vielä jäljellä, eikä tyttö edes tiennyt kuinka kauas tätä karua maisemaa riitti. Jossain kaukana edessä näkyi kuitenkin merkkejä lämpimästä valosta ja sitä kohti he kulkivat toiveikkaana.

Sudet saapuivat näkyviin samaan aikaan kun tyttö alkoi jo selkeästi erottaa piirteitä kauniimmasta maastosta joka odotti heitä. He alkoivat juosta, mutta sudet saavuttivat heitä. Yksi susista oli tällä kertaa valkea, mutta muut olivat pelottavan synkeitä, lähestulkoon mustia väriltään. Poika pysähtyi, kääntyi ympäri ja vetäisi tytön taakseen. Hänen miekkansa oli löytänyt tiensä oikeaan käteen ja vasemmalla hän piteli kevyesti kiinni tytön kädestä heidän astellessa hitaasti taaksepäin.

”Tässä siis”, poika totesi hieman huvittuneesti. ”Mack”, hän tervehti ystäväänsä ironiseen sävyyn jonka jälkeen hän vielä kevyesti nyökkäsi kaikille. Tuttuja kasvoja jokainen, mutta se ei tehnyt hänen päätöstään enää vaikeammaksi.

”Tämä on ainoa tapa”, Mack julisti hieman surullisesti ja kohotti aseensa muiden kanssa. Numerot olivat kymmenkertaisesti poikaa vastaan, mutta tämä tiesi että pakopaikkaa ei ollut. Hän tiesi hyvin, että taidoistaan huolimatta kymmenen oli vain liikaa. Poika syöksyi eteenpäin työntäen samalla tytön taemmas ja ampui ensimmäisen laukauksen.

Aluksi pojan nopeat liikkeet pitivät hänet elossa. Thomas, Jim, Kevin. Poika muisteli nimiä luotien osuessa tarkasti entisten tovereiden kasvoihin. Hän odotti vuoroaan. Luke, Hank ja sitten pimeys.

Tyttö kompuroi pojan tönäisyn voimasta ruohikolle. Hän pysyi jaloillaan ja näki kuinka poika syöksyi miekka kädessään susien kimppuun, jatkuvasti varoen valkeaan osumista. Tytön katse seurasi liikkeitä tarkasti ja hän pidätti hengitystään. Hänen pulssinsa kohosi ja pelko tulvi takaisin vaikka hän luuli voittaneensa sen. Poika taisteli hyvin, mutta sudet piirittivät häntä, tarttuivat hänen jalkoihinsa ja repivät käsistä.

Ruohokentän ja kivikon väliin kohosi maasta piikikäs köynnösvali jonka läpi tyttö näki kuinka sudet alkoivat saada otetta pojasta. Hän nojautui seinämään välittämättä piikeistä ja kurotti kätensä sen läpi poikaa tavoitellen. Sudet olivat kadonneet ja hän näki vain pojan. Piikit repivät hänen käsivartensa ihoa, mutta tyttö ei välittänyt kivusta. Hän sulki kätensä pojan hihan ympärille, mutta tavoitti vain tuhkaa, joka alkoi vain hitaasti valua hänen kädestään tuulen vietäväksi. Tyttö luhistui maahan polvilleen valuttaen yhä viimeisiä tuhkanrippeitä kädestään murtuneen itkun vallassa. Hän koetti tavoittaa tuulen mukana lentävää tuhkaa, mutta hänen kätensä oli kiinni köynnöksissä eikä se ulottanut nappaaman yhtä ainoaakaan.

Valkoinen susi katseli tyttöä, joka ei ollut sutta huomannut. Se istui ruohikolla kärsivällisesti ja odotti. Kun tuhka valui tytön kädestä tuulen vietäväksi, se kohotti päänsä haikeaan ulvontaan ja katsoi tuulen suuntaan.